

PROLOOG

Zondag 5 augustus 2000

Met hoge snelheid doorkruiste hij de onverlichte polderwegen. Nog driehonderd meter, schatte hij, vervolgens rechtsaf, dan de tweede links. Zijn T-shirt wapperde om zijn bovenlijf. Hij tuurde de duisternis in, nam gas terug, maakte een ruime bocht naar rechts en draaide het gas weer open.

De nog warme nachtwind bracht hem nauwelijks verkoeling. Maar wat zou het. Achter op zijn scooter zat het meisje, dat hij twee uur geleden in de disco had ontmoet. Dit kon zijn eerste keer worden.

Tien meter voor de tweede afslag schakelde hij terug, remde en sloeg met een scherpe bocht linksaf. Het meisje gilde kort en verstevigde haar greep rond zijn middel. Hij voelde haar borsten. Warm, zacht. Langzaam, met gedoofde lichten, reed hij een betonnen rijpad op. Het pad leidde naar een stenen bedrijfsschuur. Hij reed om het gebouw heen en bracht aan de achtergevel zijn scooter tot stilstand. Hoog aan de gevel flikkerde een buitenlamp. Hij schakelde de motor uit en vroeg haar af te stappen. Zelf deed hij dat ook en plaatste zijn scooter tegen de muur. Door de uitzonderlijke hitte van deze dag gloeide de stenen muur nog na.

Hij zette zijn scooter op het stuurslot, trok z'n helm af, wiste het zweet van z'n voorhoofd en bleef toen verbaasd

staan luisteren. Dat was het geluid van de sorteermachine! De machine, zo wist hij, die gebruikt werd om bloembollen op grootte te sorteren. Maar niet 's nachts, dat wist hij zeker. Hij keek omhoog. De sterren hadden hun vaste plaats aan de hemel. Het leek een nacht als alle andere nachten.

Het meisje kwam op hem toegelopen. 'Waar denk je aan?', vroeg ze.

De jongen keek haar zwijgend aan. De tijd, die hij nodig had een antwoord te vinden, gebruikte ze om zijn T-shirt omhoog te schuiven.

'Toch niet tussen die kool hè?' Terwijl ze zacht zijn bovenlijf streelde, knikte ze naar de plek achter hem, waar nog jonge slaplantjes in kaarsrechte regels boven de grond uitstaken.

Hij schudde verward z'n hoofd. 'Ijsbergsla', stamelde hij. 'Geen kool, maar ijsbergsla.'

Ze stopte met strelen. 'Wat maakt het uit, mij krijg je niet zo gek om...'

'Wacht, ik weet de sleutel van de schuur', onderbrak hij snel. Hij pakte haar hand en liep door het smalle, met puin verharde pad naar de zijdeur. Hij stak zijn rechterarm omhoog en zocht met zijn hand de bovendorpel af.

'Shit. Wat is dit nu?', mompelde hij verschrikt.

Hij liet z'n arm zakken, pakte de deurkruk, drukte hem naar beneden en duwde op goed geluk. Tot z'n verbazing zat er beweging in. Nu de deur open stond, denderde het geluid van de machine dreigend de nacht in.

Het meisje sloeg haar handen voor haar oren. 'Wat is dit voor teringherrie?'

‘Wacht maar’, suste de jongen. Blindelings baande hij zich een weg door de donkere ruimte van het gebouw. Hoog opgestapelde plastic kratten stonden klaar om gevuld te worden met de volgende week te oogsten broccoli. Hij kende deze ruimte als geen ander. Vanaf zijn zesde liep hij hier al rond om zijn oom te helpen. Nu nog was hij hier vaak om een aanvulling op zijn zakgeld te verdienen.

Hij wist dat de machine rechts achter in de hoek stond, achter de gestapelde gaasbakken. Vermoedelijk stond zij nog aangesloten en is er wellicht iets tegen de schakelaar gevallen, overdacht hij snel. Een andere verklaring kon hij niet zo gauw bedenken. Op de tast vonden zijn handen het apparaat. Hij boog zich voorover en zocht met gestrekte arm de schakelkast. Op de plek, waarvan hij zeker wist dat de knoppen moesten zitten, stuitte zijn rechterhand op een vreemd voorwerp. Hij duwde er tegen, maar het bleek te zwaar, te log. Hij boog zich voorover en betastte met gespreide vingers de vormeloze hoop, die hem de weg naar de schakelkast versperde. Tot een vochtige, kleverige massa hem deed schrikken. Snel trok hij z’n hand terug.

‘Licht!’, schreeuwde hij luid. ‘Doe het licht aan, vlug!’ Maar het meisje hoorde hem niet, het geluid van de sorteermachine overstemde hem. Hij kwam snel overeind, liep terug naar de deur en deed het licht zelf aan. Toen zag hij het. Bloed! Het zat op de lichtschakelaar. Verschrikt keek hij naar zijn besmeurde hand. Langzaam draaide hij z’n hoofd en keek over z’n schouder naar achteren. Hij verstijfde. Een man staarde

hem met wijd open ogen aan. Gestold bloed lag als een rode band om zijn hals...